

Un cor caldejat per la paraula: respirar amb la Sagrada Escriptura (II)

L'oració de Jesús estava profundament establerta en la paraula de Déu. Així és cridat també a ser el nostre diàleg amb Déu, en ple carrer.

25/07/2017

Els evangelis deixen entreveure la freqüència amb què el Senyor es referia a la Sagrada Escriptura en la seva predicació. En una ocasió està

parlant clarament sobre la seva divinitat, del seu ésser un amb el Pare (cf. *Jn* 5,19 i seg.). Els seus interlocutors l'escolten perplexos, i fins i tot escandalitzats, i els diu: «Vosaltres investigueu les Escriptures, perquè us penseu que gràcies a elles obtindreu vida eterna. Doncs les Escriptures també donen testimoni de mi» (*Jn* 5,39). La doctrina que sentien dels llavis de Jesús els semblava un desafiament al seu zel per protegir la fe dels seus pares, perquè encara s'havien d'elevat a una intel·ligència superior; s'havien de preparar per rebre, del mateix Déu, «la veritat sencera» (*Jn* 16,13): la veritat viva, la veritat en persona, que és Jesucrist. L'Església anima per això tots els cristians a aprofundir cada vegada més en «el bé suprem que és conèixer Jesucrist (*Flp* 3,8) amb la lectura freqüent de les divines Escriptures»[1].

El prelat de l'Opus Dei ens convida a centrar una vegada més la mirada en «la persona de Jesucrist, a qui volem conèixer, tractar i estimar»[2]. I com que, segons deia sant Jeroni, «el desconeixement de les Escriptures és desconeixement de Crist»[3], la Sagrada Escriptura només pot adquirir més importància a mesura que avancem en el nostre camí cristià, fins al punt que «*respirem* amb l'Evangeli, amb la Paraula de Déu»[4]. Si la Sagrada Escriptura és «l'ànima de tota la teologia»[5], també és cridada a estar al centre del nostre pensament i de la nostra vida. D'una manera gràfica, el Sant Pare plantejava en aquest sentit unes preguntes que fan pensar: «què passaria si féssim servir la Bíblia igual que tractem el nostre mòbil? Si la portéssim sempre amb nosaltres, o almenys el petit Evangeli de butxaca, què passaria?; si tornéssim enrere quan l'oblidem: tu t'oblides el mòbil —oh!—, no el tinc, torno enrere a

buscar-ho; si l'obríssim diverses vegades al dia; si llegíssim els missatges de Déu que conté la Bíblia com llegim els missatges del telèfon, què passaria?»[6].

De l'Escriptura a la vida

Escrivint a Timoteu, que era al capdavant de l'Església d'Efes, sant Pau li recorda: «Des de ben petit coneixes les Sagrades Escriptures, que tenen el poder de donar-te la saviesa que duu a la salvació gràcies a la fe en Jesucrist. Tota l'Escriptura és inspirada per Déu i útil per a ensenyar, refutar, corregir i educar en el bé, perquè el qui és home de Déu arribi a la maduresa i estigui equipat per a tota obra bona » (2 *Tim* 3,15-17). L'Apòstol diu literalment, si atenem el text grec, que l'home de Déu —que viu de la seva Paraula— està “equipat” per actuar: té ja el que és veritablement necessari per a la seva vida d'apòstol. Més

rotundament ho diu el salmista, en l'extensa meditació sobre la paraula de Déu que és el salm 119: «M'estimo més la Llei que surt dels teus llavis que mil monedes d'or o de plata» (*Sal* 119 [118], 72).

Jesús ens crida a identificar-nos amb ell, a viure en ell. I ens espera, com deia amb freqüència sant Josepmaria, en «el Pa i la Paraula»[7]: en la seva presència silenciosa i eficaç en l'Eucaristia, i en el diàleg, sempre obert per part de Déu, de l'oració. Aquest diàleg, encara que discorre sobre mil coses de la nostra vida quotidiana, troba el seu nucli més íntim en l'Escriptura. Així seria l'oració de Jesús: profundament establerta en la paraula de Déu. I així també està cridada a ser la nostra. «En obrir el Sant Evangeli, pensa que el que es narra allà —obres i frases de Crist— no només ho has de saber, sinó que ho has de viure. Tot, cada punt relatat, s'ha recollit, detall a

detall, perquè l'encarnis en les circumstàncies concretes de la teva existència. — El Senyor ens ha trucat als catòlics perquè el seguim de prop, i en aquest text sant trobes la vida de Jesús; però, a més, has de trobar la teva pròpia vida. Aprendràs a preguntar tu també, com l'Apòstol, ple d'amor: “Senyor, què voleu que jo faci?...” — La Voluntat de Déu!, sents en la teva ànima de manera terminant. Doncs, pren l'Evangelí diàriament, i llegeix-lo i viu-lo com a norma concreta. — Així han actuat els sants»[8].

«*Visqui lectio est vita bonorum*»[9], deia sant Gregori Magne: la vida dels sants és una lectura viva de l'Escriptura; una lectura encarnada, transformada en gestos, paraules, obres. Si els Pares de l'Església deien que, amb l'Encarnació, el verb de Déu s'havia abreuja[10], també en les vides dels sants s'abreuja Jesús: es fa petita la paraula de Déu, per

estendre's després pel món a través de les seves obres i paraules. A mesura que se succeeixen en la història les generacions de cristians, «Els dies, l'un a l'altre es transmeten la paraula, l'una a l'altra se la revelen les nits (...), el seu anunci s'escampa a tota la terra, arriba el seu llenguatge fins als límits del món» (*Sal* 19 [18], 3.5).

No és una casualitat, considerava Benet XVI, «que les grans espiritualitats que han marcat la història de l'Església hagin sorgit d'una referència explícita a l'Escriptura »[11]: el vigor d'aquestes branques del gran arbre de l'Església es deriva de «la força de l'Esperit de Déu» (*Rm* 15,19), que «tot ho penetra, fins el més profund de Déu» (*1 Cor* 2,10). També succeeix així amb les conversions personals, i tantes vides de profunda i ordinària santedat que passen ocultes a la història, però que hi actuen poderosament, de maneres

que només Déu coneix: «L'Església està plena de sants amagats!»[12]. S'alimenten, tots ells, de l'Escriptura: perquè encara més que de pa, l'home viu «de tota paraula que surt de la boca de Déu» (*Mt 4,4*).

Més rics de les seves paraules

Perquè la paraula de Déu es converteixi en aliment de les nostres ànimes, necessitem desenvolupar una actitud d'escolta, fins i tot quan encara no compreguem bé el que Déu ens vol dir. Possiblement, al principi, els apòstols van entendre poca cosa del discurs eucarístic del Senyor a Cafarnaüm; però sant Pere li va dir, de part de tots —també de part nostra—: «Senyor, a qui aniríem? Tu tens paraules de vida eterna» (*Jn 6,68*). Tampoc la Verge no sempre entenia tot el que Jesús feia i deia, però escoltava i meditava amb calma: «conservava tot això en el seu cor» (*Lc 2,52*).

«Tots podem —comenta el Papa Francesc— millorar una mica en aquest aspecte: convertir-nos tots en millors oients de la paraula de Déu, per ser menys rics de les nostres paraules i més rics de les seves paraules. Penso en el sacerdot, que té la tasca de predicar. Com pot predicar si abans no ha obert el seu cor, no ha escoltat, en el silenci, la paraula de Déu? (...). Penso en el pare i la mare, que són els primers educadors: com poden educar si la seva consciència no està il·luminada per la paraula de Déu, si la seva manera de pensar i d'obrar no està guiada per la paraula? (...) I penso en els catequistes, en tots els educadors: si el seu cor no està caldejat per la paraula, com poden caldejar el cor dels altres, dels nens, els joves, els adults? No n'hi ha prou amb llegir la Sagrada Escriptura, cal escoltar Jesús que en parla»[13]. Si intentem créixer sempre en aquesta actitud d'escolta, que es nodreix també de

l'estudi i la lectura espiritual, podrem dir cada vegada més amb el profeta Jeremies: «Quan m'arribava la teva paraula, jo la devorava. ella ha estat el goig i l'alegria del meu cor» (*Jr* 15,16).

La lectura i la meditació de l'Escriptura requereixen temps i calma. «A la presència de Déu, en una lectura reposada del text, és bo preguntar, per exemple: “Senyor, què em diu a mi aquest text? Què vols canviar de la meva vida amb aquest missatge? Què em molesta en aquest text? Per què això no m'interessa?”, o bé: “Què m'agrada? Què m'estimula d'aquesta Paraula? Què m'atreu? ¿Per què m'atreu?”»[14]. En escoltar una xerrada, una classe, una homilia, les persones agraeixen que se citi l'Escriptura, si es procura que aquestes referències no siguin una cosa ornamental, o un mer pretext per parlar d'un tema: es tracta que la paraula de Déu fonamenti i il·lumini

el que es diu, i que el text sagrat estigui acompanyat per la calor de qui l'ha estudiat i l'ha meditat, amb el cap i el cor.

També cal escoltar els silencis de Jesús. «Sabem pels Evangelis —ha escrit recentment el Papa emèrit Benet XVI— que Jesús freqüentment passava nits sol a la muntanya en oració, en conversa amb el seu Pare. Sabem que el que Jesús deia, la seva paraula, prové del silenci i només podia madurar allà. Per això és lògic que la seva paraula només es pugui entendre correctament si també nosaltres entrem en el seu silenci: si aprenem a sentir-lo des del seu silenci. Certament, per interpretar les paraules de Jesús, cal el coneixement històric, que ens ensenya a entendre el temps i el llenguatge d'aquell moment. Però això, per si sol no és suficient si volem entendre en profunditat el missatge del Senyor. Qui avui llegeix

els comentaris sobre els Evangelis, cada vegada més extensos, queda al final decebut. Aprèn molt sobre aquella època, així com moltes hipòtesis que al cap i a la fi no contribueixen en absolut a la comprensió del text. Al final un sent que en tot l'excés de paraules falta una cosa essencial: entrar en el silenci de Jesús, d'on neix la seva paraula. Si no podem entrar en aquest silenci, sempre sentirem la paraula només en la seva superfície i no la comprendrem realment»[15].

De la mà de sant Josepmaria

«Cada sant és com un raig de llum que surt de la Paraula de Déu»[16]. I a l'Obra, l'Evangelí rep una llum especial dels ensenyaments i de l'experiència vital de sant Josepmaria. Com ell, entrem en la vida de Jesús «com un personatge més»: som Josep, Simeó, Natanael, Simó de Cirene, Maria Magdalena... i,

sobretot, el mateix Crist, fills en el Fill. S'ha dit que, encara que pots solucionar la gana d'una persona donant-li peix, té molt més valor ensenyar-lo a pescar. De la mateixa manera, sant Josepmaria no només ens va donar les seves glosses del text sagrat, sinó que també ens va ensenyar a llegir-lo: com un nen, contemplant. Els seus ensenyaments ens ajuden a endinsar-nos en l'Evangelí, i l'Evangelí mateix ens fa comprendre millor l'esperit que Déu li va confiar, que és «vell com l'Evangelí, i com l'Evangelí nou»[17]. D'aquí, per exemple, que algunes classes de formació cristiana comencin amb la lectura comentada de l'Evangelí; i que, en els centres de l'Obra, la jornada acabi amb un senzill i breu comentari de l'Evangelí del dia.

L'any 1933, sant Josepmaria tenia el seu elenc de 112 textos del Nou Testament amb algunes glosses

ocasionals molt breus. Es tractava d'un document de vuit quartilles manuscrites que havia encapçalat amb la inscripció: «Paraules del Nou Testament, repetides vegades meditates»[18]. Cadascú tindrà, potser d'una manera o una altra, el seu propi elenc, escrit en paper, o en el fons de l'ànima: paraules o gestos de Jesús, episodis o diàlegs que ens parlen d'una manera eloqüent, que un dia hem llegit o sentit amb una llum particular, sense que fos necessari parlar d'un esdeveniment extraordinari: pel moment concret, per l'ambient de la nostra ànima, o alguna circumstància... Potser van ser com una resposta a una cosa que buscàvem, o bé ens van sorprendre, o ens van donar seguretat. Ens van confirmar en la fe, en el camí, en l'amor. Ens fa molt de bé nodrir aquesta lectura personalíssima de l'Evangeli, també al compàs de la litúrgia: de vegades, un versicle del Nou Testament ens servirà de

meditació durant la jornada i serà un mitjà per conservar la presència de Déu.

La Verge Maria ens acompanya en aquest camí per conèixer Crist i seguir-lo de prop, com els primers dotze[19]: «Maria, dona de l'escolta, fes que s'obrin les nostres orelles; que sapiguem escoltar la paraula del teu Fill Jesús entre les milers de paraules d'aquest món (...). Maria, dona de la decisió, il·lumina la nostra ment i el nostre cor, perquè sapiguem obeir a la paraula del teu Fill Jesús sense vacil·lacions (...). Maria, dona de l'acció, fes que les nostres mans i els nostres peus es moguin “de pressa” cap als altres, per portar la caritat i l'amor del teu Fill Jesús, per portar, com tu, la llum de l'Evangelí al món»[20].

Guillaume Derville

* * *

Lectures per aprofundir

A www.collationes.org es pot consultar una llista de títols de divulgació per aprofundir en diferents aspectes i llibres de la Sagrada Escriptura.

[1] Concili Vaticà II, Const. Dogm. *Dei Verbum* (18-XI-1965), 25.

[2] F. Ocáriz, *Carta pastoral*, 14-II-2017, 8.

[3] Sant Jeroni, *Comentariorum in Isaiam*, Pròleg (PL 24, 17).

[4] F. Ocáriz, *Carta pastoral*, 5-IV-2017.

[5] Concili Vaticà II, Decret *Optatam Totius* (28-X-1965), 16.

[6] Francesc, *Angelus*, 5-III-2017.

[7] Sant Josepmaria, *És Crist que passa*, 122.

[8] Sant Josepmaria, *Forja*, núm. 754.

[9] Sant Gregori Magne, *Moralia in Job* 24,8,16: PL 76, 295.

[10] Cf. Benet XVI, Ex. Ap. *Verbum Domini* (30-IX-2010), 12.

[11] Benet XVI, *Verbum Domini*, 48.

[12] Francesc, *Homilia a Santa Marta*, 11-V-2017.

[13] Francesc, *Discurs*, 4-X-2013.

[14] Francesc, Ex. Ap. *Evangelii Gaudium* (24-XI-2013), 153.

[15] Benet XVI, epíleg a la segona edició anglesa de R. Sarah, *La force du silence* (Fayard, 2016; Ignatius, 2017).

[16] Benet XVI, *Verbum Domini*, 48.

[17] Sant Josepmaria, *Carta 9-I-1932*, 91 (citada a E. Burkhart – J. López, *Vida cotidiana y santidad en la enseñanza*

de San Josemaría, Rialp, Madrid 2010, vol. I, p. 17).

[18] Cf. Francisco Varo, sant Josepmaria Escrivà de Balaguer, “Paraules del Nou Testament, repetides vegades meditades. Juny – 1933”, a *Studia et Documenta* 1 (2007) 259-286.

[19] Cf. Sant Josepmaria, *Amics de Déu*, 299.

[20] Francesc, *Oració a María*, 31-V-2013.

pdf | document generat
automàticament des de [https://
dev.opusdei.org/ca-es/article/un-cor-
caldejat-per-la-paraula-respirar-amb-la-
sagrada-escriptura-ii/](https://dev.opusdei.org/ca-es/article/un-cor-caldejat-per-la-paraula-respirar-amb-la-sagrada-escriptura-ii/) (07/08/2025)